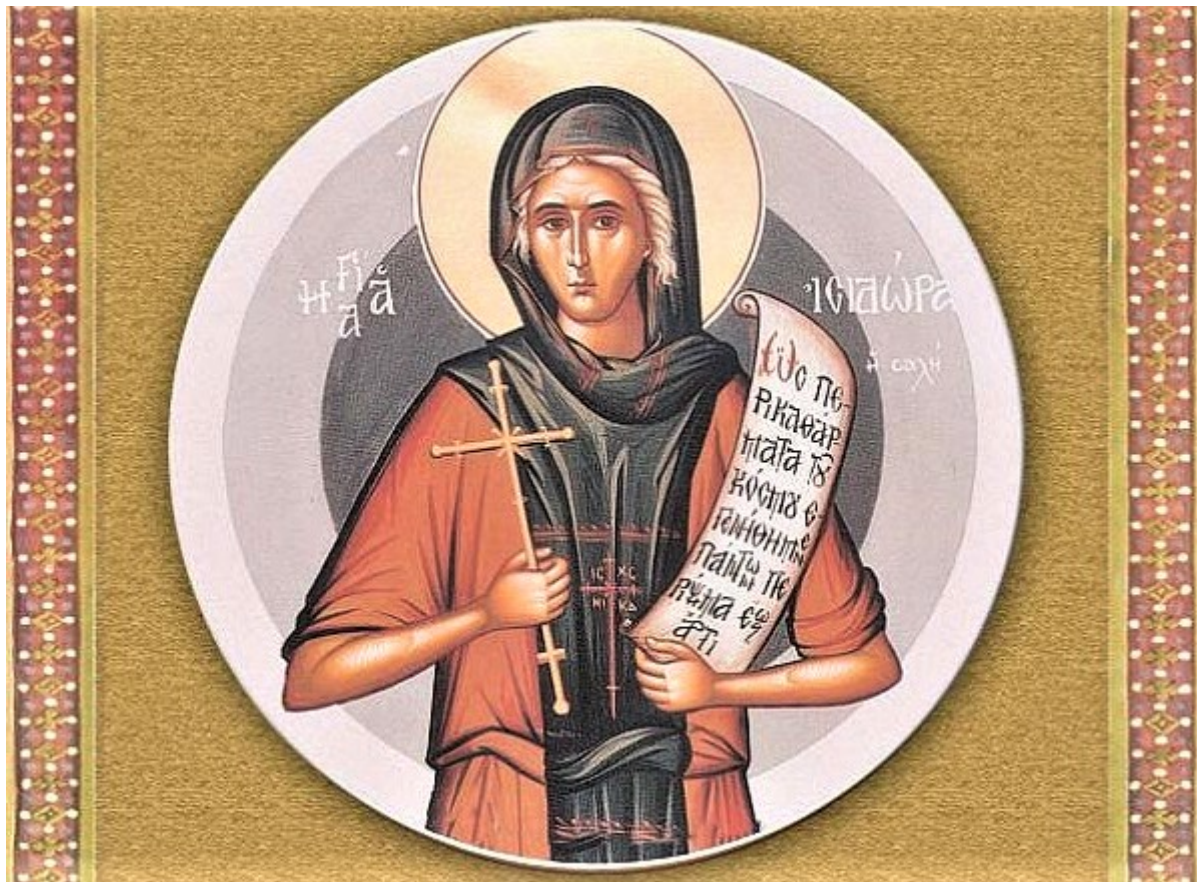

Η «χαζή» και οι έξυπνες

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Οσία Ισιδώρα.

Πολλές φορές συμβαίνει να μην είναι τόσο ορατή η εσωτερική ομορφιά της ζωής της μετανοίας και του σταθερού αγώνα κατά της αμαρτίας και των παθών.

Κάτι τέτοιο συνέβη με μια μοναχή Ισιδώρα, που ζούσε σε ένα μοναστήρι στην Αίγυπτο.

Διαβάσουμε την ιστορία της στο βιβλίο που λέγεται Λαυσαϊκό.

Η Ισιδώρα αγάπησε την ταπείνωση και την απλότητα και προσπαθούσε να ζει όσο το δυνατόν πιο αθόρυβα. Δυστυχώς όμως δεν είναι σπάνιο, όσο πιο ταπεινός προσπαθεί να είναι κανείς, τόσο περισσότερο οι κατεργαράι του κόσμου τούτου τον θεωρούν αντικείμενο εκμετάλλευσης· τον θεωρούν κορόιδο.

Το μεγαλείο της εσωτερικής και πνευματικής ομορφιάς εξαρτάται από την δύναμη που έχεις να υπομένεις, όταν οι άλλοι σε θεωρούν κορόιδο. Ο Χριστός, βέβαια, μας συμβούλεψε να έχουμε την φρονιμάδα των φιδιών και να μη δεχόμαστε αδιάκριτα καρπαζιές από τον καθένα.

Ο ίδιος ζήτησε τον λόγο από τον υπηρέτη που τον χαστούκισε, όταν δικαζόταν από τον Άννα. Τελικά όμως δίνοντας το ύψιστο παράδειγμα της Άκρας Ταπείνωσής Του, υπέμεινε όλο τον πόνο του σταυρικού Του θανάτου αδιαμαρτύρητα· «λοιδορούμενος ουκ αντελοιδόρει· πάσχων ουκ ηπείλει...· τω μώλωπι αυτού ιάθημεν» (Α' Πέτρου, 2, 23). Με τις πληγές του, που Τον έκαναν να μην έχει «ούτε

κάλλος ούτε είδος», όχι απλώς θεραπεύτηκαν οι δικές μας πληγές αλλά μας έδωσε τη δυνατότητα να αποκτήσουμε ασύγκριτα μεγαλύτερη ομορφιά από «το αρχαίο μας κάλλος».

Το κλειδί για την απόκτηση αυτής της ομορφιάς είναι η χριστομίμητη ταπείνωση. Ένα από τα πιο επικίνδυνα πάθη των ανθρώπων είναι να προσπαθούν να αποκτούν δόξα και υπόληψη από τον έπαινο των άλλων.

Γι' αυτό, όσο πιο πολύ ο άνθρωπος ξέρει να καταφρονεί τα «μπράβο» των άλλων και να ζητάει δόξα για τις πνευματικές του αρετές, τόσο πιο πολύ η εσωτερική του ομορφιά μεγαλώνει.

Και όσο πιο πολύ ο άνθρωπος τέρπεται από τους επαίνους των άλλων, τόσο πιο πολύ διαστρέφεται εσωτερικά και φτάνει σε βαθμό να μην τον πειράζει ποιος είναι εκείνος που τον επαινεί· έτσι μπορεί να καμαρώνει ακόμα κι όταν τον επαινούν κλέφτες, λωποδύτες και όλα τα κακοποιά στοιχεία του κόσμου.

Η μοναχή, λοιπόν, Ισιδώρα λόγω ακριβώς της απλότητας και ταπείνωσής της έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης – όσο και να φαίνεται παράξενο – από τις άλλες καλόγριες. Τα μοναστήρια δεν φιλοξενούν μόνο αξιοθαύμαστους αγωνιστές αλλά και ράθυμους και φυγόπονους.

Όσο καλές και αν ήταν εκείνες οι μοναχές, υπήρχαν και μερικές που σκέφτονταν για την Ισιδώρα: «Έτσι χαζούλα και πρόθυμη που φαίνεται η κακομοίρα, άστηνε να κάνει αυτή τις αγκαροδουλειές!»

Και το ακόμη χειρότερο, υπήρχαν και κάποιες που την περιπαίζανε για την απλότητά της.

Εκείνη την εποχή υπήρχε ένας μεγάλος Γέροντας, ο όσιος Πιτηρούν. Το ότι, όμως, ήταν

όντως ενάρτεος, δεν σημαίνει ότι δεν τον ενοχλούσε και η σκέψη: «Δόξα τω Θεώ, αγωνίζομαι όσο μπορώ. Άραγε υπάρχουν και άλλοι άνθρωποι που να αγωνίζονται, όπως εγώ»;

Και ο Θεός για να τον βοηθήσει να αντιμετωπίσει τον λογισμό υπερηφάνειας, του έστειλε άγγελο, που του είπε: «Δεν είσαι ο καλλίτερος στον κόσμο. Υπάρχει μια μοναχή στο τάδε Μοναστήρι που σε ξεπερνάει σε ταπείνωση. Θα τη γνωρίσεις από το στέμμα που φοράει στο κεφάλι της».

Ξεκίνησε τότε να πάει να τη βρει για να ωφεληθεί, να ακούσει συμβουλή και διδασκαλία. Όταν μπήκε μέσα στο Μοναστήρι, βρήκε την ηγουμένη και της ζήτησε να δει όλες τις μοναχές μία προς μία. Ήρθαν όλες αλλά εκείνη δεν φάνηκε πουθενά. Ο άγιος Πιτηρούν δεν έβλεπε την εσωτερική ωραιότητα, που ήθελε και περίμενε να βρει, στο πρόσωπο καμιάς.

Και τότε ρώτησε: «Μήπως υπάρχει και καμιά άλλη αδελφή»;

«Όχι», λέει, η ηγουμένη.

«Και όμως λείπει μία» επέμενε ο άγιος, «αυτή που μου υπέδειξε ο άγγελος».

Λέει, λοιπόν, τότε η ηγουμένη: «Έχουμε και μια, του λέει, αββά, που είναι στο μαγειρείο αλλά είναι λίγο χαζή».

«Φέρτε τη κι εκείνη», είπε ο άγιος.

Πήγαν, λοιπόν, και τη βρήκαν να πλένει τα μεγάλα καζάνια του Μοναστηριού και να είναι γεμάτη από λίγδες και μουτζούρες. Την έφεραν τραβώντας την, γιατί εκείνη αντιλήφθηκε προφανώς την αιτία· ίσως να της το απεκάλυψε ο Θεός.

Όταν την είδε ο άγιος, διέκρινε αμέσως την πνευματική ομορφιά της ταπείνωσής της και βεβαιώθηκε και από το... «στέμμα» που φορούσε· το «στέμμα» ήταν ένα κουρέλι που φορούσε αντί για κουκούλι!

Τότε έπεσε στα πόδια της και ζήτησε την ευχή της. Έπεσε κι εκείνη στα πόδια του και είπε: «Εσύ να με ευλογήσεις, άγιε πάτερ».

Οι άλλες μοναχές τα έχασαν και του είπαν: «Γέροντα μην εξευτελίζεσαι. Αυτή είναι κουτή». Γυρίζει ο άγιος και τους λέει: «Εσείς είσαστε ανόητες. Αυτή είναι καλύτερη και από σας και από μένα. Και εύχομαι ο Θεός να με αξιώσει να βρεθώ μαζί της την ημέρα της Κρίσεως»!

Από το βιβλίο του † Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου, «Εγερτήρια μηνύματα», έκδοση Ι. Μ. Προφήτου Ηλίου-Πρέβεζα 2020, σ. 36-39.